

Midlerne vare Statens Midler eller ikke, men det kan dog ikke negtes, at vi i dette Thing have frygtet for, at der igjennem et slikt Forhold mulig kunde reises Spørgsmaal om Gienomsretten. Men nu er det opnaaet, at hvad der staar i Lovforslaget er saa langt fra en Etablering af en særligt Fond, at samtlige Midler tværtimod efter Forslaget skulle opføres paa de aarlige Finantslove under en Konto, som staar aldeles jevnfides med alle andre Konti, der er Udgiftskonti for Kirke- og Undervisningsministeriet. Derfor maa det være saa klart, som Noget kan være, at det ved Bestemmelserne i § 11 præciseres, at det er Statsmidler, Lovforslaget omhandler. Endelig have vi jo i Fællesudvalget netop fjernet det eneste Punkt, fra hvilket man tidligere har tænkt sig Muligheden af, at der kunde oplastes nogen Tvivl om, at her var Tale om Andet end Statsmidler, og istedet derfor indført den Bestemmelse, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds (S. A. Hansen) i dette Dieblik for første Gang drog saa stærkt tilfælt imod. Det er ikke Tilfældet, som det ærede Medlem sagde, at vi havde indskudt noget Nyt og Uheldigere i § 11. Nei, i Stedet for, hvad der stod tidligere, have vi indsat noget Andet; men hvad stod der da tidligere? Der stod, at der kun skulde kunne raades over Oveskuddet af de hidtilværende geistlige Lønningsmidler i Overensstemmelse med denne Lov, hvilket med andre Ord vilde sige, kun til kirkelige Diemed; men hvad er det, der nu er kommet ind? Det er jo aldeles ikke Andet, end at Lovgivningsmagten med Hensyn til disse Midler for Fremtiden vil staa fuldstændig fri. Der staar nu rent, klart og tydelig, og uden nogen som helst Indskrænkning, at der om Anvendelsen kan tages Bestemmelse af Lovgivningsmagten. Det ærede Medlem opstiller idag en Forskjel mellem Lovgivningsmagten og Bevillingsmagten. Men, mine Herrer, hvor ringe er dog i det virkelige Liv denne Forskjel? Naar der er Tale om Finantsloven,

skal da saa ikke ogsaa de andre Statsmagter, Lovbøstthinget og Regjeringen sige Ja, for at der kan tages en Bestemmelse? Er ikke Samtykke af alle den lovgivende Magts Faktorer nødvendigt, for at der kan komme Beslutning tilstede paa Finantsloven, og hvad er da egentlig Forskjellen? Forskjellen er aldeles ikke Andet end den, at naar der er Uenighed tilstede med Hensyn til et eller andet Punkt paa Finantsloven, kan denne Uenighed medføre visse konstitutionelle Vanfæligheder, som ikke ville komme tilstede, naar der er Tale om at tage Bestemmelsen gjennem en særlig Lov. Men er det noget i og for sig absolut Usikkert, at der idelig og idelig kan reises Vanfæligheder mellem de konstitutionelle Magter, fordi der mulig kan opstaa forskellige Meninger, at nogle Hundrede eller Tusinde Rigsdaler, der høre til Midler, som hidtil aldeles ikke have staaet paa Finantsloven, rigtigt bør anvendes til det eller det? Endelig opnaas der jo, naar man vil vedtage dette Lovforslag, at det Forhold, som hidtil har eksisteret, men som vi vistnok Alle ere enige om at indrømme har været overmaade uheldigt, ophører, nemlig det, at Administrationen er eneraadig med Hensyn til de geistlige Lønningsmidler og eneraadig med Hensyn til alle de Forhold, som knytte sig dertil. Vilde vi ikke i Modfætning hertil kunne opnaa, at Lovgivningsmagten fremtidig faaer et Ord med at sige med Hensyn til Anvendelsen af disse Midler, et Ord, som kan være af den allerstørste Betydning, saa meget mere, som vi neppe kunne eller ville skjule og ikke have skjult for os selv, at der over disse Midler af og til er blevet raadet paa Maader, som maasse ere i fuld Overensstemmelse med den tidligere Tilstand, men ganske vist ikke med, hvad vi her kunne ønske? Have vi ikke set, at der er blevet oprettet Rapellanter og nye Embeder paa Steder, hvor vi ikke kunne skjønne, at det var nødvendigt, eller hvor det i alt Fald ikke kunde være nær saa nødvendigt som paa andre Steder, hvor det